

Punt de Vista

EL PUNT

El Punt expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

EDITORIAL

El magatzem nuclear s'allunya d'Ascó

■ Mentre s'espera que divendres vinent el govern estatal faci públic quin és l'emplaçament definitiu del magatzem temporal centralitzat de residus nuclears, ahir es va saber que en l'informe tècnic amb el qual treballa Indústria la candidatura valenciana de Zarra hi estaria unes dècimes més ben situada que la d'Ascó. Tot i que la mateixa vicepresidenta primera del govern, María Fernández de la Vega, va defugir qualsevol declaració que donés per fet que el cementiri nuclear anirà al País Valencià, a ningú se li escapa la intencionalitat d'una filtració que podria venir motivada per diferents raons. Les preferències del ministre d'Indústria, Miguel Sebastián, per la candidatura valenciana haurien quedat en evidència ahir mateix quan des d'Indústria es donava l'ordre de bon matí d'informar el territori afectat. Però el fet que De la Vega hagi insistit que encara hi ha "camí per recórrer" i que la decisió no està presa fa que a Catalunya no es pugui celebrar com una victòria el rebuig a la candidatura asconenca. Prova d'això seria que, malgrat el rebombori generat per l'informe que situa Zarra en primer lloc, el govern ha evitat fer declaracions oficials, més enllà de les mostres de satisfacció fetes des del territori. Mentre s'espera que el govern estatal faci pública la decisió final, cal que des de Catalunya es refresqui la memòria a Madrid recordant que el Parlament català, a diferència d'altres, ha dit que no al cementiri nuclear.

Caos i mala informació a Rodalies

■ Una avaria en el subministrament elèctric va portar ahir de nou el caos a Rodalies. Quatre línies van quedar totalment paralizades i set-cents passatgers que viatjaven en dos trens van estar més de dues hores atrapats dintre dels combois al túnel de l'Arc de Triomf. La d'ahir és la primera gran avaria que pateix la xarxa de Rodalies des que va ser transferida a la Generalitat, l'1 de gener. El repte que es van marcar els nous gestors va ser principalment una millor gestió de la informació en casos com els d'ahir. I ahir, novament, la informació va brillar per la seva absència i els passatgers van actuar més per intuïció i sentit comú que no pas per indicacions de Renfe o Adif. Malauradament, l'avaría d'ahir torna a demostrar que el traspàs de Rodalies va ser un caramel enverinat perquè es va fer amb unes infraestructures molt deficientes, i pendents de reforma des de fa massa temps. La inversió en la xarxa ferroviària hauria de ser una prioritat irrenunciable.

L'ESCAIRE

Miquel Pairoli

Barres i pastissos

■ La majoria de polítics presumeixen de trepitjar el territori, però, a l'hora de governar, prefereixen mirar el paisatge de les estadístiques. És lògic, segons com. Un alcalde d'una ciutat petita o mitjana pot tenir els seus dominis administratius ben apamats, però això és més difícil a mesura que augmenta l'abast geogràfic del territori que es governa. Des de La Moncloa, per exemple, malament es pot conèixer de primera mà i per experiència directa els problemes més concrets d'Albacete i de Cantàbria. Prou feina té l'estadant del palau a procurar que no es deslligui allò que li van deixar lligat i ben lligat, incloses les ciutats africanes herència del militarisme espanyol. Aleshores, el governant s'aficiona a les estadístiques i acaba contemplant el món sota forma de barres i pastissos. O d'enquesta d'opinió, que, de fet, és un cosí germà. Alguns acaben essent addictes a aquestes perspectives numèriques. El president Zapatero explicava aquesta setmana que, a criteri seu, s'haurien d'esborrar dels

percentatges de l'atur aquells que assisteixen a cursos de formació perquè, segons va dir, estan treballant per al país. Una idea doble i curiosa. Primer revela que allò que interessa Zapatero no és la realitat pròpiament sinó la seva representació numèrica. Els índexs d'atur que li mostren periòdicament deuen disgustar-lo. Per això voldria que minvessin. Que baixin els números. Però una cosa ben diferent és que també baixi l'atur, perquè és obvi que un desocupat, encara que es formi, continua sense tenir feina i sou. I aquí ve el segon rínxol del raonament presidencial: aquesta persona treballa per al país. De debò? Fa l'efecte que és una visió molt idealista de les coses. En principi diríem que procura per ell mateix, per poder aspirar a un lloc de treball amb més possibilitats d'èxit i així redreçar el rumb de la seva vida, de la seva economia i les seves il·lusions. Envoltats de números, a alguns governants els sembla que tenen la realitat a la mà, fins i tot amb exactitud científica. No saben fins a quin punt n'estan lluny.

LA PUNXA D'EN JAP

Joan Antoni Poch

Superperiodistes

Josep Ferrer i Costa

Hi deu haver poques professions en què l'evolució dels mitjans hagi condicionat tant l'ofici com la de periodista. És veritat que l'essència, que rau en la difusió de la informació de manera veraç, s'ha mantingut, però també és veritat que una professió nascuda en principi per a un suport escrit –la premsa–, va veure a principis del segle XX eixamplar el seu camp

d'acció amb l'aparició de la ràdio i pocs anys després de la televisió. El periodista, doncs, va haver d'adaptar-se a aquests nous mitjans. És clar, però, que la veritable revolució de la professió s'està produint amb l'aparició d'internet i les possibilitats globals que ha obert, que fins i tot amenaça de fer desaparèixer el seu suport tradicional, el paper, amb aquesta amalgama de lletra, veu i imatge en què s'ha convertit la premsa digital. Al periodista actual se li obren molts reptes i també un bon grapat de dub-

tes. De manera amena i competent un periodista de raça com és Saül Gordillo, director de l'Agència Catalana de Notícies (ACN), ha escrit *Superperiodistes en l'era de la sobreinformació*, ampliació d'una conferència acadèmica que acaba de publicar l'editorial de la Universitat Oberta de Catalunya (UOC), adreçada tant a la gent del ram com del carrer, en què analitza les oportunitats i les amenaces del periodisme del segle XXI i que és una bona manera de mirar al futur, de cara.